Anni Albæks prædiken 2. søndag i fasten

Taler
Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato
8. marts 2020

Sted
Møllevang Kirke

Omstændigheder
Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 9, vers 14-29

(Anni Albæk har hentet inspiration til dele af prædikenen fra "I anden række" Aros Forlag 2009, 1. udgave, 1. oplag, s. 154-161)

De sidste par dage har præsterne i hele landet diskuteret om vi skulle give hånd til menigheden i dag eller lade være. Det skyldes coronavirus. Anbefalingerne siger, at man skal undgå at give hånden.

Vi har valgt at følge anbefalingerne, så i dag nikker vi til hinanden på vej ud af kirken.

Men det er ikke kun det at give hånden, for sundhedsstyrelsen anbefaler, at man heller ikke giver knus eller kys.

Set fra et samfundsmæssigt perspektiv er det fornuftigt – vi skal passe på de borgere i samfundet, der har dårligt helbred, og sundhedssystemet har slet ikke kapacitet til de mange smittede, så derfor skal vi sørge for at dæmme op for smitten.

Så vi rører ikke ved hinanden. Venner krammer ikke og elskende kysser ikke.

Men det er egentlig en uskik. Faktisk er jeg helt vildt imod, at vi mennesker ikke må røre ved hinanden. Vi har brug for at blive rørt og berørt.

Der findes et udtryk, der hedder hudsult. Og det er, hvad der sker for mennesker, der lever længe uden at have fysisk kontakt med andre mennesker. De får hudsult. En sult efter at mærke hud mod hud.

Det ligger dybt i os alle sammen. Vi ser det særligt ved spædbørn, hvor man kan

måle at deres hjerterytme bliver roligere, når de ligger hud mod hud.

Vi skal mærke hinanden, også sådan helt fysisk gennem et håndtryk.

Vi rækker til hverdag hænderne frem mod hinanden og ser hinanden i øjnene, mens vi trykker hinanden hænder. Og i det øjeblik står to mennesker og hænger lidt sammen. Bare et øjeblik. Hænger sammen ved hånden og ved øjet. Anerkender hinandens eksistens, hinandens ligeværdighed, hinandens berettigelse. Vi lukker hinanden ind. Et lille klem med hånden, og vi er blevet lige høje.

Vi har brug for at mærke hinanden.

Det opdagede jeg særligt for snart et år siden. Lige før jul – helt præcis 21. december 2018 – ringede min søster, og fortalte, at hun havde fået kræft. Det var alvorligt, og på et øjeblik blev frygten en del af min families liv. Frygten for at miste det, vi aldrig havde tænkt over, vi kunne miste. Hinanden.

Og man står der og ved ikke hvilken vej, man skal gå. Og om man overhovedet kan gå. Den næste tid inden hun begyndte at få kemoterapi, var præget af kaos og usikkerhed.

Og i afmagtens greb sank jeg ned og bad. Bad om mirakler, bad om helbredelse, bad om trøst. Bad om at kunne mærke Gud i mit liv.

Og så jeg bad folk omkring om at bede for hende – kollegaer og venner. Og alle som en sagde de ja. Som om det var det mest naturlige i hele verden.

Jeg beder selv for folk, og alligevel blev jeg så overrasket over, at folk bare sagde ja. Som om jeg bad dem række mig saltet. Ja, de ville bede for hende. Og de ville bede om helbredelse.

Og midt i det kaos, som fyldte i min familie i foråret sidste år, fandt jeg en mur at læne mig op ad de dage, hvor mine ben vaklede. Der var mennesker, der bad for hende. Jeg mærkede dem.

Jeg tror – hjælp min vantro. Sådan råbte faren i dagens evangelium. Jeg tror – hjælp min vantro. Hans søn var syg, og han vendte sig mod Jesus for hjælp. Det

eneste og måske sidste sted, han havde tilbage.

Jeg tror – hjælp min vantro.

Sådan er råbet til Gud, når livet truer med at vælte os omkuld. Et råb som er gentaget mange gange. Af os – helt almindelige mennesker. Når sygdom rammer dem vi elsker. Når uretfærdighed rammer, når kaos fylder hverdagen og når alt bliver sort omkring os.

Jeg tror – hjælp min vantro.

Dette udråb, er i virkeligheden en bøn til Gud om at gribe ind i livet. Vi spørger og Gud svarer.

Bønnen er i sin form en dialog mellem Gud og mennesker. Det er ikke kun os, der fylder et tomrum med ord – det er også Gud, der svarer os. Berører os. Kommer os nær.

I bønnen lytter Gud med, når vi beder. Lytter til hvad vi siger, mærker hvad vi føler og ved hvad vi tænker. Han kender hele os. Og derfor kan bønnen opleves som en lettelse.

Bøn er en dialog.

Martin Luther skriver i et brev til en af sine venner, at det gælder om at holde hjertet varm, når man beder, og holde fast i de gode og rige tanker, der måtte komme til en. Da vil Helligånden selv prædike for en.

Bønnen er forunderlig. Den er som et åndedrag, hvor Gud puster sin ånde på os, og vi svarer igen med vores udånding – vores ord. Vi beder i et fælles åndedræt med Gud. Bøn er organisk og bevægende. Bøn er at tro på, at Gud giver, når vi ikke selv magter. At det er en dialog.

Jeg tror – hjælp min vantro.

Jesus siger til os, at alt er muligt for den, der tror.

Det kan provokere os, for selv meget fromme mennesker oplever ulykker. Og

alligevel siger Jesus det. Hvilken tro leder han efter? Men jeg tror, han siger mere om sin egen tro, end han siger om vores. For vores tro vil altid være en tro, hvor tvivlen eller vreden også fylder. Men Jesu tro har ikke det i sig. Han tror på Guds grænseoverskridende og absolutte magt. Guds magt er så meget større end vi nogensinde kan turde håbe på.

Det ved Paulus, og derfor skriver han i Kærlighedens højsang, at endnu ser jeg i et spejl, i en gåde. Han ved, at livet endnu er gådefuldt for os, og at der meget vi endnu ikke kan forstå. Som Guds magt. Den forstår vi ikke fuldt ud. Vi kan måske ane den, men forstå den kan vi ikke helt.

Alt er muligt for den, der tror. Jesus tror. Og derfor kan han helbrede drengen. Jesus giver os et lille blik ind i Guds rige.

Det er en tro, vi kan læne os op ad. Og særligt når vores egen tro bliver prøvet af livets vilkår. Når vores tro ikke synes at række hele vejen op til Himlen, ja knap nok til vores eget hjerte, da kan vi bede til Gud: Jeg tror – hjælp min vantro. For troen er ikke en præstation, men Gud, der bøjer sig hele vejen ned til os, for at komme os nær. Vi behøver ikke tro stærkt eller godt – ja ikke engang særlig trofast, for når det kommer til stykket, er det Gud, der kommer til os, og giver os den tro, vi ikke selv magter.

Og ligesom i dagens evangelium rækker Gud os hånden, og rejser os op igen, når vi er snublet. Han holder os i hånden, og i det øjeblik ser Gud os ind i øjnene, og gør sig lige høj med os. Han tør godt røre os – røre vores hjerter og hænder. Vi kan mærke hinanden.

Gud er os nær. Det kan vi leve på – og det kan vi dø på. For han har lovet at tage os ved hånden og rejse os op. I dag, i morgen og helt til verdens ende.

Amen

Kilde
https://ojetderser.blogspot.com

Kildetype
Dokumentation på online medie

Tags

2. søndag i fasten, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-2-sondag-i-fasten